



BRZY ODHALIM,
JAKÉ MRCHY
V DÍVKÁCH DŘÍMOU,
SPOLEHNĚTE SE...

*Roztomilá
malá tajemství*

ZE SÉRIE

Roztomilé malé lhárky

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilá
malá tajemství*

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilá
malá tajemství*

Přeložila Anna Školníková



Santa Claus Is Coming to Town, Fred J. Coots a Haven Gillespie
(vydalo EMI Feist Catalog Inc., Haven
Gillespie Music Publishing Co.)
Všechna práva vyhrazena.

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Alloy Entertainment and Sara Shepard
All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Secrets*

(Published by HarperTeen, New York)

přeložila © 2013 Anna Školníková

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-868-0

Věnováno K.

*Vidí tě, když spíš,
i když se probudíš,
zlobivým nedá nic,
buď radši hodný víc.*

Z PÍSNĚ SANTA CLAUS
IS COMING TO TOWN

VÁNOČNÍ ŠPEHOVÁNÍ

Nabízím vám jeden zasněžený výjev:

Přišel prosinec a Hanna, Emily, Aria a Spencer chodí do třetího ročníku na střední škole. Sněhové vločky zvolna dopadají na Rosewood a zahalují pod bílou peřinu skvěle udržované zahrady i střechy luxusních automobilů. V každém okně září vánoční světylka a červenolící děti spěchají psát dopis plný tajných přání. V městečku vládne pohoda. Ze všech neklidnější jsou roztomilé malé lhářky.

Vrah Alison DiLaurentisové je za mřížemi a s tajemnou A je také konec. Holky si mohou po dlouhé době vydechnout, protože netuší, že se chystám navázat, kde A skončila. Jako tichošlápek budu sledovat jejich kroky. Plán mám připravený. Co myslíte, na koho si posvítím ze všech nejdřív? Na Hannu, Emily, Arii a Spencer.

Všechny čtyři lhářky mají pořádně černé svědomí! Hannu chytili při krádeži v obchodě a na kontě má také zbořené auto svého bývalého přítele. Emily zase zklamala rodiče tak hluboce, že se ji rozhodli poslat k tetě do lowy. Aria se po škole scházela s učitelem angličtiny tak intenzivně, až přišel o místo. Kam se ovšem hrabou na Spencer. Nejenže sestře přebrala snoubence, ale ukradla jí také seminárku z ekonomie. Když její čin Melissa odhalila, shodila ji Spencer ze schodů. Mrk, mrk. Žádná z nich si nezaslouží víc než pytel uhlí – a i to je dost. Naštěstí jsem tady a postarám se, aby dostaly, co jim patří.

Vsádím se, že nebude dlouho trvat, než se děvčata zase do něčeho namočí – hlavně teď, když si myslí, že je A nehlídá. Uhodnete, do čeho spadnou tentokrát? Nebojte se, já se pěkně přikrčím...

a budu je pozorovat. S očima na stopkách přijdu na to, jaké mrchy v nich skutečně dřímou. Odhalím všechno, spolehněte se.

Jakmile se mi to podaří, dostanu je. Vím totiž, jak na to.

Začít bychom mohly třeba s... Hannou. Prožívá právě dost obtížné období. Máma ji vyměnila za pracovní nabídku v Singapuru a k ní domů se stěhuje táta, který od nich odešel, i se svou stepfordskou snoubenkou a její okouzlující dcerou Kate. Ještě štěstí, že má Hanna po svém boku věrného přítele Lucase. Nebo nemá?

Pojďme si na ni posvítit!

HANNINO ROZTOMILÉ
MALÉ TAJEMSTVÍ

1

DOMA NA SVÁTKY

Začátkem prosince nadešla středa, která do Rosewoodu ve státě Pensylvánie, ležícím asi 30 kilometrů od Filadelfie, přinesla vánici. Spousta místních občanů si kácela v místní lesní školce tu nejkrásnější Fraserovu jedli nebo obdivovala domy vyzdobené adventními věnci. Před georgiánskou vilou, která má poštovní schránku označenou jménem Marinovi, zastavilo stěhovací auto. Vyskákali z něj tři statní muži a otevřeli nákladní prostor plný vyskládaných krabic. Tom Marin a jeho snoubenka Isabel Randallová s dcerou Kate stáli na zahradě, zatímco jim stěhováci nosili věci do vchodu. Hanna Marinová tady bydlela od svých pěti let, a teď jen přihlížela a kousala si nehty.

„Opatrně s tím,“ okřikla Isabel urostlého chlapíka, který sváděl boj s větší bednou. „Je v tom moje sbírka značkových panenek.“

„A támhleta krabice přijde nahoru,“ křikla znepokojeně Kate na dalšího stěhováka. „Mám v tom všechny kabelky.“

Hanna si koutkem oka změřila svou nastávající sestřičku Kate. Byla štíhlá, s velkýma modrýma očima a dlouhými oříškově hnědými vlasy. V ruce měla kabelku Chloé, kterou Hanna zahlédla jen na stránkách časopisu Vogue. Když se Hanna zajímala, kde k takovému skvostu přišla, zašvitořila Kate něco o předčasném vánočním dárku a vděčně se usmála na Hannina tátu. Fuj.

„Hanno?“ Pan Marin jí podával malou krabici označenou slovem KŘEHKÉ. „Mohla bys to odnést nahoru k mámě – tedy k nám – do ložnice?“

„Jistě,“ zabručela Hanna, ale ocenila každou příležitost, jak se

vzdálit od Isabel s Kate – jedna z nich používala parfém, který ji nutil v jednom kuse kýchát.

Vyběhla po schodech. Maličký pejsek Dot se jí držel v patách. Uběhlo teprve několik týdnů od okamžiku, kdy Hannina máma Ashley vhodila do rodinného života bombu. Před Dnem děků vzdání se rozhodla přijmout místo v Singapuru – kam ji Hanna následovat nemůže.

Hanna by přitom ze srdce ráda začala nový život na druhém konci světa. Poslední rok byl jako zlý sen. Pronásledovaly ji příšerné textovky od pisatele s přezdívkou *A*. Tři roky nezvěstnou nejlepší kamarádku Alison DiLaurentisovou našli v září pohřbenou pod betonovými základy zahradní terasy na zahradě domu, kde vyrostla. Jako pachatel byl při vyšetřování označen Ian Thomas, Alisonin tajný milenec. Hanna i ostatní kamarádky z jejich tehdejší party, Spencer Hastingsová, Aria Montgomeryová i Emily Fieldssová, o něm tajně snily už v sedmičce. Ian měl tehdy před maturitou. Vyšetřování ukázalo, že ji Ian zabil v tu noc, kdy holky společně přespaly u Spencer v zahradním domku, aby oslavily konec sedmého ročníku školy. Ianovo zatčení před několika týdny všechny šokovalo.

Jenomže místo nového začátku musí Hanna trčet tady s tátou, který si k ní domů stěhuje svou novou rodinu – partnerku Isabel, obyčejnou zdravotní sestřičku z pohotovosti, která nahradila Hanninu mámu, ale nebyla ani zdaleka tak hezká nebo zajímavá jako ona, a její dokonalou dceru Kate. Ta si v tátově srdci plně zabrala Hannino místo. Hanně z toho bylo zle.

Hanna vpadla do prázdné ložnice, která byla maličko cítit nafalínem. Po mámině stylové a moderní dánské posteli tu zbyly jen čtyři otisky nohou v koberci. Hanna upustila malou krabici s nápisem na podlahu. Víko se pootevřelo a Hanna zahlédla modrou dárkovou krabičku s nepopsanou bílou kartičkou.

Rozhlédla se, jestli se nikdo nekouká, a pak krabičku otevřela úplně. Uvnitř se vyjímal medailonek z bílého zlata. Jeho střed zdobily pravé diamanty.

Hanna se zhluboka nadechla. Medailonek od Cartiera patřival

babičce, které všichni i mimo rodinný kruh říkali babi Marinová. Přívěsek babi přímo zbožně nosila po celý svůj život. Neodkládala jej prý ani při koupání. Babička zemřela, když chodila Hanna do sedmé třídy, nedlouho po rozvodu rodičů. Hanna se tenkrát vzhledem k rodinné situaci s tátou nebavila, a tak se nedozvěděla, co se s babiččíným přívěskem stalo ani komu jej odkázala.

Odpověď dostala mimoděk právě teď. Pohladila prázdnou cedulku, čekající na nadepsání jmenovky, a do hlavy jí stoupala vroucí krev. Táta jej nejspíš chystá pro Isabel nebo Kate k Vánocům.

„Hanno?“ Z přízemí k jejím uším dolehlo volání. Hanna zavřela krabičku a vyšla do haly. Táta stál přímo pod schodištěm. „Přivezli pizzu!“

Omamná vůně mozzarely Hanně dráždila chuťové pohárky. *Jen půlku jednoho trojúhelníčku*, rozhodla se v duchu. Dneska ráno totiž měla trochu potíže s dopínáním knoflíku u džín Citizen. Nejspíš je asi nechala příliš dlouho v sušičce, uklidňovala se. Sešla schody, právě když Isabel s voňavou krabicí vstupovala do kuchyně. Všichni si sedli kolem stolu – Hannina stolu – a pan Marin rozdál talíře a příbory. Hanna s nelehkým srdcem sledovala, jak jistě se orientuje v kuchyni. Horší pro ni bylo, že se Isabel uvelebila na mámině místě a při jídle používala mámin látkový ubrousek Crate & Barrel. Kate taky neměla co upíjet z cínového hrnečku, který Hanně máma koupila na výletě v Montrealu.

Hanna zase kýchlá, jak ji v nose polechtala vůně vtíravého parfému. Nikdo jí nepopřál zdravíčko.

„Kate, kdy jsi říkala, že máš přijímací zkoušky na Rosewood Day?“ nadhodil pan Marin a sáhl do otevřené krabice pro díl pizzy. Kate bude bohužel chodit do stejné školy jako Hanna.

Kate kůrku těsta ukusovala, jako by to byla delikatesa. „Za pár dní. Zatím jsem se učila geometrii a slovíčka.“

Isabel ledabyle mávla rukou. „Není to snad maturita. Nepochybuj, že to zvládneš levou zadní.“

„Budou z tebe nadšení, uvidíš.“ Pan Marin se podíval na Hannu. „Víš vlastně, že Kate vloni vyhrála cenu Všestranný student? Předčila své spolužáky ve všech předmětech.“

Ne, říkal jsi mi to teprve tisíckrát, dralo se Hanně na jazyk. Raději se zakousla do pizzy, aby se umlčela.

„Na Barnbury měla vždycky vynikající výsledky,“ navázala Isabel vzpomínkou na Katinu školu v Annapolisu. „A Barnbury má lepší pověst než Rosewood Day. Děti se tam rozhodně navzájem nevydírají a nesráží auty.“

Věnovala Hanně významný pohled. Ta zcela bezmyšlenkovitě sáhla pro další kousek pizzy a zakousla se do něj. Isabel se chovala, jako by snad Hanna nesla vinu za události, jichž byla ve skutečnosti obětí. Čmuchalka *A* jí ničila život od podzimu, a málem se jí to povedlo. Čeho však dosáhla bezpečně, bylo, že vrhla temný stín na místní skvělou školu Rosewood Day. Kate se k ní naklonila přes stůl s vytřeštěnýma očima a Hanna tušila, jaká replika teď přijde. „Musíš být úplně zničená. Vždyť se ti z nejlepší kamarádky vyklubala ta... víš kdo.“ Kate se moc snažila o starostlivý tón. „Jak to zvládáš?“ Na rtech jí zahrál nepatrný úsměv. Hanna mezi řádky četla mnohem prozaičtější otázku: Jak se vyrovnáváš s vědomím, že se tě tvá nejlepší kamarádka snažila zabít?

Hanna se zoufale zadívala na tátu. Doufala, že tuhle smršť nepřijemných otázek rázně zastaví. Jenomže on se na ni koukal úplně stejně soucitně. „Zvládám to celkem v pohodě,“ zamumlala proto stroze.

Pravda byla ovšem jiná. Hanna sama pořádně nevěděla, jak o Moně Vandervaalové smýšlet. Od osmé třídy byly nejlepšími kamarádkami. A najednou se ukázalo, že Mona je *A*. Tajemná čmuchalka, která Hannu vydírala esemeskami, bezpočtukrát ji veřejně ztrapnila a nakonec se ji pokusila přejet autem. Přesto se Hanna často přistihla, jak Moně ráno píše zprávu o tom, v jakých botách plánuje odejít do školy. Na Monině pohřbu se neubránila slzám a spolužáci nad její reakcí nevěřičně kroutili hlavou. Hanna si uvědomovala, že by Monu za to všechno měla z hloubi duše nenávidět – a do značné míry v ní ten pocit převládal. Jenomže na druhé straně nedokázala z paměti vymazat vzpomínky na společné chvíle, kdy pomlouvaly všechny kolem sebe, plánovaly, jak se z nich stanou hvězdy, a pařily na perfektně pořádaných večír-

cích. Než se na scéně objevila *A*, považovala Hanna kamarádství s Monou za hlubší než předtím s Alison. S Monou se cítila rovnocenně. Jenomže teď je to celé najednou lež a přetvářka.

Hanna se zadívala do prázdného talíře. V louži oleje napočítala dvě okousané kůrky od pizzy. Vůbec si neuvědomovala, že by je jedla. Z břicha se jí ozvalo nepřitažlivé zaškrundání.

Pan Marin si otřel ústa. „Dobrá, je čas vrátit se do práce. Máme co vybalovat.“ Pohladil Kate po paži. „Vy byste si, holky, měly udělat pauzu. Co kdybyste se s Hannou zašly podívat do toho nově otevřeného nákupního centra? Jak se jmenuje?“

„Devonský erb,“ ozvala se Hanna.

„Jé, o tom jsem slyšela, prý je to tam hezké,“ nadchla se Isabel.

„Já už tam byla,“ konstatovala suše Kate.

Isabel se zatvářila překvapeně. „Kdy?“

„No, včera.“ Kate si hrála se stříbrným náramkem značky David Yurman, o kterém říkala, že jej dostala vloni od Isabel jako dárek za vyhranou literární soutěž. „Vy jste byli někde pryč.“

„Měly byste spolu jít ven, trochu lépe se poznat.“ Pan Marin těkal pohledem z Hanny na Kate a zpět. „Jděte nakupovat, vyberte si něco hezkého. O vybalování se postaráme my. Co tomu říkáte?“

Kate se dlouze napila vody z láhve. „Díky, Tome. To je skvělý plán.“

Hanna po Kate jen mrkla koutkem oka. K jejímu překvapení se Kate tvářila opravdu nadšeně. Když se viděly posledně na večeri ve Filadelfii, žalovala na Hannu, že kradla a nedovoleně držela omamné látky – jak si Hanna na klinice tajně nabrala pár prášků proti bolesti, když mimosoudní cestou splácela panu Ackardovi nabourané auto. Je možné, že by se ta holka změnila? Hanna by uvítala novou kamarádku s citem pro módní trendy. Během posledních týdnů se dala zpátky dohromady se starou partou, jenže Emily, Aria ani Spencer se v přebírání ramínek zrovna nevyžívaly. A s Monou už nakupovat nevyrazí. S holkami navíc začala chodit na skupinovou terapii a Hanna zoufale potřebovala kamarádku, se kterou by si nepovídala jen o Alison nebo *A*.

„Dneska odpoledne bych trochu času měla,“ řekla Hanna.

„Výborně. Tak utíkejte.“ Pan Marin se zvedl od stolu a sklídl nádobí. „Izz? Kterým pokojem chceš začít?“

„Uf. Pojďme se vrhnout na kuchyň. Z *tohohle* už nechci vypít ani lok.“ Ohrnula nos nad jedním z Hanniných nejmilejších hrnečků. Rodiče si majoliku přivezli z výletu do Toskánska.

Táta s Isabel opustili kuchyň v diskusi o tom, ve které krabici by se mohly skrývat poháry na víno. Hanna vstala. „Tak já jsem připravená vyrazit. Řekni si, kdy půjdeme,“ promluvila na Kate. „Mají tam v Nordstromu něco kloudného? Je pravda, že je taky otevřené Uniqló? Mají senzační kašmírové svetry za neuvěřitelné peníze.“

Kate se ušklíbla. „Panebože, Hanno.“ Kate změnila výraz na nenávislný. „Já jsem řekla, že s tebou půjdu, jen abych se zbavila tvého táty a moje mámy. Snad sis nemyslela, že bych s tebou vážně někam šla?“

Vykročila z kuchyně tak rázně, až se jí rozhoupal oříškově hnědý culík. Hanna zůstala stát s pusou dokořán. Kate nalíčila past a Hanna se dala chytit jako naivní srnka.

Kate se zastavila v hale a vymačkala číslo na mobilu. Přiložila jej k uchu. „Ahoj,“ zašeptala do sluchátka. „To jsem já,“ pokračovala s laškovným úsměvem. No jistě. Kate je tady dva dny a už má kluka.

Hanna kroutila ubrousek takovou silou, že látka div nepoprasala. No a co – nakupování s Kate by byl stejně nejspíš očistec. Vtom zaslechla zvonivý smích přicházející odněkud zblízka. Intuitivně přiskočila k oknu a vyhlížela blondatou hlavu schovanou kdesi mezi stromy. Samozřejmě to byla hloupost. A – Mona – je mrtvá.

2

JUK-SEM-TAM

O několik dní později seděla Hanna na semišové pohovce u svého přítele Lucase Beattieho. V obýváku jim dělal společnost rozzářený stromeček hustě zdobený vánočními řetězy. V televizi zrovna běžela reklama na přístroj k posílení břišních svalů. „Do nového roku s plochým bříškem!“ vykřikoval horlivý prodejce na obrazovce, zatímco Hanna s Lucasem uzobávali máslový, sýrový a karamelový popcorn z dárkové plechovky.

„Včera u večeře vynášeli Kate do nebes ještě víc než normálně,“ posteskla si Hanna a nesla si k ústům další hrst pražené kukuřice. „Táta s Isabel vzpomínali na její famózní proslov, který vloni přednesla při slavnostním zahájení desátého ročníku. Kate seděla naproti nim u stolu a z očí jí koukalo: *Jo, já jsem prostě skvělá.*“

„Moc mě to mrzí, Hanni.“ Lucas si usrkl z plechovky Mountain Dew. „Fakt myslíš, že byste se časem nemohly skamarádit?“

„To teda fakt nemohly.“ Hanna se rozhodla Lucasovi zatajit příhodu, jak s ní Kate odmítla jít nakupovat. Kate ji svými medovými řečmi převezla, až bylo Hanně hanba. „Nechci s ní mít nic společného. Navíc jsem asi alergická na její parfém – co se nastěhovala, bez ustání kýchám. Nejspíš z ní chytanu kopřivku.“

Své neštěstí umocnila výrazem, s jakým se opřela do sedačky a zůstala tupě civět na Disneyho adventní kalendář pověšený na protější stěně. Hanna nebyla z domova zvyklá na vánoční dekorace. Pocházela z židovské rodiny a po odchodu táty přestaly s mámou slavit i chanuku. Lucasova maminka byla naopak přímo

posedlá výzdobou, zejména ji bavily adventní kalendáře. Jen na ledničce visely hned tři. Další – s okénky plnými plyšových zvířátek – byl připevněn k zábradlí na schodišti. Poslední, maličkatý, ale o to třpytivější objevila v koupelně. Lucas Hanně položil ruku kolem krku a začal ji hladit ve vlasech. Hanna s povzdechem zavřela oči. Hned jí bylo o trochu líp.

Když spolu ještě s Monou kamarádily – a celá škola jim ležela u nohou –, nepatřil Lucas zrovna mezi kluky, se kterými by toužily něco si začít. Nevyhledával společnost těch správných přátel, nevěnoval se žádnému zajímavému sportu. Naopak. Lucas místo fotbalu a lakrosu raději navštěvoval různé odpolední kroužky a o víkendu chodil do skautu, než by se někde opíjel na divoké party. Alison se o jeho ztracení postarala vlastně už v šesté třídě, kdy o něm roznesla pomluvu, že je hermafrodit. Mona v poslední době Hannino přátelství s Lucasem zesměšňovala v obavě, že kvůli němu obě ztratí svou pozici vládkyň školy.

Jenomže Mona i Alison jsou pryč a Lucas se jeví jako nejlepší přítel pod sluncem. Kolik kluků by trpělivě poslouchalo Hannino nekonečné fňukání o Moně, podrazu a šílené rodině? Kolik kluků by se hned ve dveřích rozplývalo, jak jí to sluší, kdyby přišla oblečená jako dneska – ve vytahané mikině Filadelfských orlů a širokých džínách?

„Mohla bych se na nějakou dobu schovat u tebe doma?“ žadonila Hanna. „Neumím si představit, že bych se tam vrátila.“

„To by bylo senzační,“ ujistil ji Lucas. „Jenže –“

„Bude to senzační,“ skočila mu Hanna do řeči a napřímila se. „Po škole bychom mohli blbnout, každý večer chodit do Rive Gauche, pořídit si něco na sebe a uspořádat v rosewoodském country klubu vánoční večírek...“

Lucas se kousl do rtu. „Hanno, já –“

„Táta by mě tady možná nechal i přespat!“ Hanna nebyla k zastavení, zářila víc a víc. „Třeba by si nechal namluvit, že jsem na Katin parfém opravdu hodně alergická. Myslíš, že by to vašim nevadilo? Mohla bych spát v pokoji pro hosty... a v noci by ses za mnou třeba mohl proplížit.“ Hanna spiklenecky mrkla.

„Hanno.“ Lucas se vyšvihl do sedu tak rychle, až mu napadaly světlé vlasy do očí. „Zpomal. Já odjíždím pryč. Zítra.“

Hanna na něj zůstala koukat. „Pryč?“

„Z táty to vypadlo teprve před chvílí. Je to předčasný vánoční dárek – bere nás na čtrnáctidenní výlet na poloostrov Yucatan. Jedeme společně s rodinou jeho nejlepšího kamaráda ze školy.“

Hanně zhořklo v ústech.

„Čtrnáct dní... to jako dva týdny?“

„No, ano.“ Lucas se pousmál. „Jsem z toho úplně vedle.“

„Ale co škola,“ připomněla Hanna a sáhla pro další hrst popcornu. Bylo teprve 7. prosince – Rosewood Day nikdy studenty na vánoční nebo silvestrovské výlety nepouští dřív než v polovině měsíce. „Proč táta nemohl počkat do prázdnin?“

Lucas vytáhl ramena k uším. „Dostali prý letenky i hotel za neodolatelnou cenu. Navíc za námi na pár dní přiletí i brácha z vysoké. Na Rosewood Day to táta nějak domluvil – nechají mě dodělat pololetní písemky mezi Vánocemi a Novým rokem. Navíc pak strávím většinu prázdnin zpátky tady.“ Lucas vzal Hannu něžně za ruce a stiskl. „Takže spolu budeme moct prožít každou minutu.“

Hanna se Lucasovi vytrhla. V krku se jí vytvořil ohromný knedlík. „Jenže já tě tady potřebuju teď.“

Lucas bezradně rozhodil rukama. „Nezlob se, ale na Yucatan se chystáme už roky. Jsou tam nádherné skály, úžasné pláže. A já si neumím představit, co by se muselo stát, aby táta běžel měnit letenky.“

Než Hanna stačila jakkoli reagovat, ozval se domovní zvonek. Domem se rozezněly *Rolnický*.

Lucas vyskočil a upaloval se podívat, kdo jde. Poodhrnul závěs v okně a na příjezdové cestě uviděl mercedes – ocelově modré SUV. „To jsou Rumsonovi, co s nimi jedeme. Přivezli si k nám věci. Budou se ti líbit, uvidíš. Nepochybuju, že si s Brooke padnete do oka.“

„Brooke?“ optala se Hanna ostražitě, ale zůstávala sedět.

Pan Beattie přiběhl z kuchyně a otevřel vchodové dveře. V domě se rázem ochladilo. „Wade! Patricie! Tak dlouho jsme se neviděli!“

Paní Beattieová sbíhala schody s úsměvem od ucha k uchu. „My už se nemůžeme dočkat!“ křičela nadšeně na dvojici, která právě vstoupila do haly. „A Lucas taky ne!“ Popostrčila ho k nim. Wade v zimní bundě s límečkem Burberry si s Lucasem třásl rukou a při úsměvu ukazoval oslnivě bílé zuby. Že má jeho žena Patricia ruce jako párátka, poznala Hanna i přes rukávy jejího kašmírového kabátu. Lucas od ní dostal pusu na tvář.

„Panebože,“ ozval se hlas z verandy. Dospělí se rozdělili a přímo k Lucasovi zamířila nezdravě opálená vychrtlá dívka s lákavým dekoltem, dlouhými havraními vlasy a vlhkými rty nalíčenými rudou rtěnkou. Práskla žvýkačkovou bublinu, přistoupila k Lucasovi a dlouhými prsty mu stiskla ramena. „Lukeyi!“ vykřikla nakřápnutým hlasem. „Tobě to ale sluší!“

Lukeyi?

„Páni. Brooke.“ Lucas se nejistě usmál. „Ty jsi... úplně jiná.“

Dospělí do sebe šťouchli. „Oba jste se docela změnili od té doby, co jsme se viděli naposledy, co?“ nechala se slyšet paní Rumsonová.

„Pamatuješ, co nám všechno vyváděli?“ zakuckala se Lucasova máma. „Jen těch tajných spolků, co si navymýšleli.“

„Jeden bez druhého nedal ani ránu. Vždycky jsem si myslela, že se ti dva jednou vezmou,“ zamumlala paní Rumsonová, načež se všichni čtyři odebrali do kuchyně.

Hanna rázně zvedla hlavu. *Ti dva se jednou vezmou?*

Brooke poklepala Lucasovi na rameno. „Když jsi řekl, že vypadám jinak, myslel jsi, doufám, že jsem krásná!“ Pohládila ho bříškem prstu po tričku a zastavila se až u pásku od kalhot. „Koukám, že tu někdo chodí cvičit, co? A kde nakupuješ, že ti to tak sekne?“

„*Ehm.*“ Hanna vstala a v hale se k nim přidala. Flirtování bylo tak akorát. To *ona* Lucasovi vysvětlila, že by si měl koupit džíny True Religion a k nim polokošili Armani Exchange s výraznými švy.

„Jo.“ Lucas mrknul po Hanně. „Brooke, tohle je moje přítelkyně Hanna.“

„Jak se máš?“ Brooke si ji prohlédla od hlavy k patě. Neumyté vlasy, vytahaná mikina, zašlé džíny Seven. Hodnocení si Hanna

z její tváře přečetla snadno: *žádná sláva*. Brooke si k Lucasovi stoupla o krůček blíž. „Taky se *tak strašně* těšíš na výlet? Slyšela jsem, že je to tam úžasné. Plážové party tam stojí za to. Nemůžu se dočkat, až nachytám bronz.“

Hanna semkla rty. Musela se moc držet, aby něco neřekla. Vždyť ta holka je už teď oranžová, jako by se narodila v solárku.

„Bude to jízda,“ pochvaloval si Lucas. „Zrovna jsem o tom Hanně vyprávěl. Těším se na horské túry, výlety, jídlo...“

„...a taky na nudistické pláže,“ dodala Brooke a olízla si rty.

„Co prosím?“ vyhrkla Hanna.

Brooke položila Lucasovi ruku kolem ramen. „Doufám, že jsi připraven na sladkou odměnu, Lukeyi – všichni se tam budou opalovat bez plavek. A my dva si dáme každý večer pár alkoholových želé Jell-O shot.“

Hanně se do krku vracel sýrový popcorn. Musí okamžitě zasáhnout, tohle musí skončit. „Hele, můžu s tebou mluvit?“ Popadla Lucase za rukáv a odtáhla ho do kumbálu mezi krabice od videoher a stohy starých časopisů. Mimo to tu visely další tři adventní kalendáře. Jeden z nich vypadal jako nastříkaný barvou ve spreji.

Lucas se usmíval jako měsíček. „Děje se něco?“

Děje se něco? Hanna se několikrát nadechla pro uklidnění. „Co by sis myslel, Lukeyi?“

Lucas se poškrabal ve vlasech. „No jo. Brooke mi tak začala říkat jako malá, protože neuměla vyslovit *Lucas*.“

„Je to strašný. Lukey – kuky.“ Hanně se roztočila fantazie na nejvyšší obrátky. *Lukey – kuky* jede na výlet na poloostrov *Juk-sem-tam* s princeznou *Kukačkou*.

Lucas pokrčil rameny. „Je to jenom hloupá přezdívka.“

Hanna pevně zavřela oči. „Ty fakt pojedeš na prázdniny s touhle... *tou?*“

„Snad bys nežárlila. Máš strach? O mě?“ Lucas se usmál, jako by v životě nic neuvěřitelnějšího neslyšel. „Hanno, fakt se nemáš čeho bát. Brooke je pro mě jako sestřenice.“

Jsou situace, kdy se člověku začne líbit i sestřenice. Zvlášť když se vedle tebe opaluje nahý, pomyslela si Hanna hořce.

Mrkla po Brooke do sousední místnosti. Prohlížela si zrovna svůj obraz v kulatém zrcadle. Špulila na sebe rty a nanášela další vrstvu lesku. Kdyby tady byla Mona, spojily by s Hannou síly a téhle krasavici se vysmály pro nalepené nehty. A kdyby tady byla Alison, zpražila by Brooke tak, že by se šla zahrabat pět sáhů pod zem.

Hanna pocítila hořkost žaludečních šťáv. Chodit s krasavcem, to samo sebou znamená zvládat neustálou nejistotu a občas i tasit k boji. Hannu by ovšem ve snu nenapadlo, že ji podobné situace čekají vedle takového ňoumy, jako je Lucas. Na druhou stranu je pravda, že když za ním nepálí každá sukně, nemá žádnou odolnost. Jak by se mohl ubránit jejím svodům, když je řeč o holkách nahoře bez a alkoholovém želé? Za posledních pár let z Hannina života zmizelo hodně blízkých osob – táta, bývalý přítel Sean Ackard, Alison, Mona, máma. Netoužila po ničem víc než mít člověka, který by při ní stál jako pilíř. Jenomže se zdá, že ani na Lucase nebude tak úplně spolehnoutí... protože není na světě síly, která by ho teď dokázala zastavit.

3

ZVYK JE ŽELEZNÁ KOŠILE

Hanna se prosmýkla kolem Brooke, vypochoďovala ze dveří a potrápila plynový pedál svého priuse, jen aby odtud byla co nejrychleji pryč. Opravdu nestála o další Brookino snění o bronzovém opálení, alkoholovém želé a dalších drobných manévrech, kterými se Brooke snaží dostat Lucase do postele.

Na konci Lucasovy ulice už jí zvonil mobil. Volal. Hanna nejdřív hovor vůbec nechtěla přijmout, ale nakonec s povzdechem stiskla zelené tlačítko a pozdravila.

„Nemáš se čeho bát,“ vyhrkl Lucas. „Slibuju.“

Hanna neodpověděla, jen sevřela volant tak silně, že se jí určitě udělají puchýře.

„Táta říkal, že v tom hotelu, kde jsme ubytovaní, mají wi-fi, takže ti můžu každý den volat přes skype, posílat tony fotek a na facebook ti psát každou chvíli o tom, jak moc se mi líbíš.“

„Šlo by to každou hodinu?“ Pokud s ní bude Lucas v neustálém kontaktu, nebude mít přece možnost provést žádnou velkou hloupost, ne? „Slib mi, že mi přivezeš dárek – něco hezkého. A ne aby tě napadlo prohlížet si na té nudapláži cizí prsa.“

Povídali spolu ještě pár minut a Hanna se trochu uklidnila. Projížděla rosewoodskými ulicemi a neslyšela nic než hukot topení. Míjela obchodní zónu plnou lidí, když si všimla dvojice světel ve zpětném zrcátku. Auto ji následovalo kolem školy, rozsvícených oken skvělé italské restaurace Otto i potravin Fresh Fields. V žádné zatáčce se jí nedařilo je setřást. Ve zpětném zrcátku rozeznávala jen černou siluetu řidiče za volantem. Srdce se jí rozbušilo.

Copak ji sleduje? Mohl by to být Ian – že by utekl z vězení? Na nejbližší křižovatce zajela ke straně a čekala. Auto projelo bez brzdění a Hanna si úlevou oddechla.

Podívala se na ceduli s názvem ulice a zjistila, kde stojí. Tady bydlela Mona – a Alison.

Některé domy zářily vánoční výzdobou. Celá vila Hastingsových blikala drobnými světélky. Dali si práci i s olemováním střechy. U Jenny Cavanaughové plápolaly jen decentní svíčky v oknech. Kde bydlívala Alison, žila už nová rodina. Na vchodových dveřích jim zářil adventní věnec. Alisonin pomníček vznikl na chodníku před domem, jakmile dělníci našli její tělo. Místní i cizí sem nosili svíčky a bůhví, kdo se staral o to, aby neustále plály.

Dům Vanderwaalových zůstal neosvětlený. Hanna mohla ve tmě jen odhadovat, kde stojí v rohu pozemku garáž pro pět aut. Jednou s Monou vylezly na střechu a napsaly velkými bílými písmeny vzkaz HM + MV = NNNNNNK. „Slib mi, že zůstaneme nejllepšími kamarádkami napořád,“ žadonila tenkrát Mona, když byly se psaním hotovy. V zahradní kašně si umývaly ruce od barvy. „To ti slibuju,“ ujistila ji tehdy Hanna a věřila Moně celým srdcem.

Hanna by garáž nejraději rozstřílela. Nebo se vyšplhala nahoru a položila tam Moně květiny k uctění její památky. Emoce se v ní divoce mlely. Každou vteřinu se cítila jinak. Nevyznala se v sobě.

V mysl si promítla vzpomínku na rychle jedoucí auto, které si to před dvěma měsíci namířilo v parku přímo proti ní. Snažila se utíkat, ale blížilo se příliš rychle. Zmocnila se jí stejná úzkost jako tehdy. Strach, beznaděj z vědomí, že ji za okamžik auto smete – že ji za okamžik Mona smete.

„Nemysli na to,“ napomínala Hanna šeptem samu sebe.

Pomalým tempem se vydala na cestu k domovu. Zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Když najela na příjezdovou cestu před domem, div nenabourala do řady zaparkovaných vozů před sebou. Na kruhové cestě stálo asi patnáct sedanů, SUV a terénních aut. Až pak si Hanna všimla, že nad garážovými vraty cosi bliká. Vánoční žárovíčky. Zdá se jí to, anebo na předzahradce skutečně stojí rozsvícený Santa Claus a nafukovací perníček?

Velmi nejistým krokem vstoupila do domu. Pod nohy se jí okamžitě zamotal nešťastný Dot s vánoční čelenkou na hlavičce. Moment. On má sobí parohy? Hanna vzala psíka do náruče a prohlížela si tu hrůzu. Dva plyšové parohy ozdobené malíčkými rolníčkami.

„Kdo ti to udělal?“ ptala se ho Hanna šepem a osvobodila ho. Dot jí vděčně olízl tvář.

Rozhlédla se po obývacím pokoji a vydechla v němém úžasu. Kolem zábradlí se vinuly cesmínové listy. Bateriemi poháněná postavička paní Santové mávala ze stolku podél stěny, kde máma vždycky mívala vystavené keramické vázy. V rohu místnosti stál vysoký nazdobený stromek. Hanna marně pátrala v paměti, kdy si s rodiči naposledy rozdělávali oheň v krbu, ale dneska plameny plápolaly. Z reproduktorů řvala vánoční písnička Rudolph the Red-Nosed Reindeer a vzduch voněl po medové šunce.

„Haló?“ zvolala Hanna.

Z kuchyně se místo odpovědi ozval smích. Nejdřív Isabelino výskání, které znělo, jako když mečí koza, následně tátův hluboko posazený chechtot. Hanna obloukem zamířila do kuchyně plné lidí s flétnami šampaňského v rukou. Z talířků uzobávali malícké slané quiche a kousky modrého sýra. Dost z nich mělo na hlavě santovskou čepici. Hannin táta taky. Isabel stála v koutě, oblečená do červených sametových šatů lemovaných bílým kožíškem. Kate měla upnuté červené žerzejové pouzdrové šaty a černobílé lodičky Kate Spade. U lustru viselo jmelí a na kuchyňské lince stála karafa se svařeným moštem. Všude kolem talíře a talíře nejlákavějšího cukroví a jednohubek.

Isabel si Hanny všimla jako první. „Hanno! *Feliz Navidad! O Tannenbaum!* Veselé Vánoce!“

Hanna ohrnula nos. „No, víš, já jsem Židovka. Stejně jako můj táta.“

Isabel tupě mrkala, jako by nedokázala připustit, že by kdokoli, natož její snoubenec slavil v prosinci něco jiného než Vánoce.

Pan Marin se postavil Isabel po boku. „Ahoj, zlatíčko,“ pozdravil a pohladil Hannu po vlasech.

Hanna jen nevěřicně koukala. „Odkdy slavíš *Vánoce*?“ vyslovila jméno svátku, jako by to snad byly satanovy narozeniny.

Pan Marin zaujal obrannou pozici s rukama na prsou. „Posledních několik let je s Isabel a Kate slavíme společně. Žádal jsem Kate, aby ti to řekla.“

„Aha. Tak to mi neřekla,“ odbyla ho Hanna.

„Každý rok máme tradici, které říkáme Dvanáct vánočních dní. A začátek je vždycky velkolepý.“ Isabel upila trochu šampaňského. „Je to nádhera. Letos jsme začali dříve – dneska večer –, je to taky částečně přivítání se sousedy.“

„Byli bychom rádi, kdyby ses stala součástí téhle naší tradice. Samozřejmě,“ dodal pan Marin.

Hanna nespouštěla oči z červeno-zeleného vánočního arzenálu. Nevyrůstala rozhodně v ortodoxním prostředí, ale vždycky s rodiči na chanuku zapalovali menoru. Na Štědrý den si objednávali činu do domu, pořádali si filmové večery, a když bylo hezké počasí, vyráželi na cyklovýlet. To jsou tradice, které má Hanna ráda.

Ozval se domovní zvonek a Isabel s panem Marinem se odebrali ke dveřím. Hanna přešla ke stolu s nápoji. Jak moc by asi komu vadilo, kdyby si teď nalila sklenici skotské? Vtom se jí do výhledu připletla známá červená postava.

„Moc hezky ses na dnešní večer vymódila.“ Kate si prohlížela vytahanou sportovní mikinu, co měla Hanna na sobě. „Pro Toma ten večírek docela hodně znamená. Přišlo dost jeho nových kolegů z práce. Možná ses mohla trochu snažit.“

Hanna by v tu chvíli nejraději Kate vzala feferonkou po hlavě. „Neměla jsem tušení, že se tady dneska něco děje.“

„Fakt ne?“ Kate udiveně pozdvihla dokonale upravené obočí. „Já o tom vím asi týden. Nejspíš jsem ti to zapomněla říct.“

Otočila se a byla tatam. Hanna sáhla po sladkém řezu a spolkla jej, aniž by postřehla jeho chuť. Zadívala se přes kuchyň na tátu. Zastihla ho uprostřed rozhovoru s šedovlasým mužem v dobře padnoucím černém obleku. Po boku měl štíhlou dámu s diamantovými náušnicemi. Když se k nim Kate přiblížila, pan Marin jí

položil ruku na rameno a pyšně ji představil. Jenomže se pak neo-
točil, aby mávl na Hannu a pochlubil se i s ní.

Jak by také mohl, když nebyla víc než koule u nohy navlečená
ve vytahané mikině. Holka nepozvaná na večírek ve vlastním
domě. Cítla se jako Lady v Disneyově filmu *Lady a Tramp*. Jako
malá holka ten příběh milovala. Když se Darlingovým narodilo
miminko, vyhodili Lady z domu. Jenomže Hanna nemá ani žád-
ného umouněného kamaráda, za kterým by šla. Nikoho, kdo by
se s ní podělil o zbytky z kuchyně. Kluk, co si říká její přítel, je
tisíce kilometrů daleko a vyhřívá se na nudopláži s courou.

V odlehlém koutě našla volnou židli a posadila se vedle Edith,
staré dámy ze sousedství. Nosila obrovské brýle a tvářila se, jako
by spolkla umělé zuby. „Kdopak jsi?“ oslovila ji Edith a nastavila
k Hanně ucho, aby slyšela odpověď. Voněla po fialkách.

„Já jsem Hanna Marinová,“ Hanna se zřetelně představila.
„Vzpomínáte si na mě?“

„No jistě, Hanna. Vzpomínám, vzpomínám.“ Edith se natáhla
a pohládila Hannu po hřbetu ruky. „Moc ráda tě vidím, prin-
cezna.“ Přitáhla papírový talíř plný čokoládových sušenek, co ležel
na stole. „Ochutnej. Napekla jsem je sama. Chtěla jsem je přidat
na pult k ostatnímu jídlu, ale ta dáma, co tady žije, se na ně moc
netvářila.“ Edith pokrčila nos, jako by větrila něco žluklého.

„Děkuju vám,“ zamumlala Hanna. Edith by zasloužila pusu za
to, že jí Isabel taky nepadla do oka. Položila si kousek sušenky na
jazyk, aby se chuť cukru, másla a čokolády samovolně rozvinula.
„Jsou úžasné.“

„Těší mě, že ti chutná.“ Edith Hanně přistrčila další. „Dej si
ještě. Jsi vyhublá jako koza.“

Edith označila Hannu za vyhublou kozu, přestože je nafouklá
a oplácaná, ale stejně ji to potěšilo. Cukr ji uklidňoval. Po třetí
sušence ji možná zachvátí euforie. *Neměla bys to jíst*, káral ji
vnitřní hlas. *U Lucase jsi měla popcorn. Máš na sobě volné džíny
a tak docela neplandají.*

Jenže sušenky voněly přímo omamně. Hanna zvedla oči
a zahlédla Kate, jak se culí na dalšího z tátových kolegů. Pevná

stěna Hannina odhodlání v tu chvíli povolila. *Nedělej to*, spílala sama sobě, ale ruce ji neposlouchaly. Sáhla do talíře a vzala si do ubrousku sušenek rovnou šest. Nohám taky nedovedla poručit, a tak vstala a nechala se odvést uličkou mezi hosty pryč. Až pod schodištěm vybalila úlovek z ubrousku a začala se cpát. Jednu sušenku po druhé vkládala do pusy, kousala a polykala se zoufalou naléhavostí. Drobky měla po celém hrudníku, ale nedokázala přestat, dokud nepolkla poslední – až tehdy bude mít dost.

Přesně totéž se odehrálo v Annapolisu, když se s Kate a Isabel setkala poprvé: Byla nervózní, necítila se vítaná, a uklidňovalo ji jediné – jídlo. Cpala se v jednom kuse a Kate s Alison, kterou si tehdy vzala s sebou jako morální podporu, na ni koukaly skrz prsty. Hanna tláskala jedno přes druhé, až ji rozbolelo břicho. Pan Marin si z ní tehdy udělal legraci: *Naše malé prasátko má trápení?*

Hanna se tenkrát poprvé v životě přiměla ke zvracení – ne ovšem naposledy. Roky se s tím pokoušela přestat, ale zvyk je někdy skutečně jako železná košile.

Z haly se ozval vysoký tón zvonivého smíchu a Hanna sebou trhla. To je Alison. Vyhlédla z okna na ulici a přísahala by, že se ve křoví někdo hýbal.

Hanna se dál dívala do tmy, až ji vyrušil skutečný pohled, který cítila v zádech. Táta a Kate na ni hleděli z kuchyně.

Prohlíželi si Hannu: drobky kolem pusy, drobky na mikině a ruce od čokolády. Kate se ušklíbla. Pan Marin se zakabonil. Pak pozvedl ruku ke tváři a naznačil Hanně, aby si otřela ústa. Hanna poslechla a rozmázla si kousek čokolády po tváři. Kate se otočila s rukou před obličejem, aby skryla smích.

Ostatní kousky popadaly na zem. Rudá až za ušima vyběhla do patra a zabouchla se v pokoji. Celá vážená společnost i s koledami v podání Binga Crosbyho stojí leda za zvednutý ukazováček. Do smrti nechce vánoční večírky ani vidět.

4

ZÍTRA UŽ NEMUSÍŠ CHODIT

V úterý odpoledne se Hanna po vyučování vydala na nákupy. Na dvoukřídlých vstupních skleněných dveřích ji oslovil nápis: VÍ-TÁME VÁS NA SLAVNOSTNÍM OTEVŘENÍ NÁKUP-NÍHO CENTRA DEVONSKÝ ERB!!! Vešla do prostorné haly a nadechla se. Ve vzduchu rozeznávala vůni preclíků z pekařství Teta Anna, kávu Starbucks a směs parfémů. V prostoru bublala ohromná fontána, krásně oblečené slečny si nesly nákupní tašky s logy Tiffany & Co., Tory Burch nebo Cole Haan. Centrum bylo hodně podobné King James Mall, kam Hanna chodívala dosud, a současně dost jiné, aby jí nepřipomínalo návštěvy s Monou.

Pouhá blízkost prodávaneého zboží Hannu přiváděla na lepší myšlenky. Měla se v centru zastavit dřív, ale nemohla si najít čas. V rámci dvanáctidenního předvánočního maratonu si s tátou, Isabel a Kate včera večer poslechli na univerzitě ve Villanově Händelovo oratorium Mesiáš. Nuda. Předevčírem se zas zúčastnili ochutnávky vaječných koňaků. Hanna s Kate si k nim ovšem nesměly málem ani čichnout, a tak upíjely nealkoholickou variantu. Chutnala jako zkažená šlehačka ve spreji. Původně měli v plánu vybrat ve Filadelfii nová světla, jenže obchod našli zavřený. Zřejmě ho zamořily štěnice. Jaká škoda.

Hanna minula malé posezení před kavárnou, kde nabízeli na 208 druhů čaje, i pekárnu pyšnou na výrobky neobsahující gluten. Vytáhla mobil v naději, že najde vzkaz od Lucase. Jenomže jí nevolal, nepsal zprávu ani e-mail, a dokonce neposlal příspěvek na twitter. Je pryč teprve druhý den a už zapomněl, co slíbil.

No a co. Lucasovi přece může věřit. Že? Hanna pozvedla bradu, aby se zbytečně nerozcílila. Zastavila se u orientačního plánu. Někde tady je Otter, její nejoblíbenější obchod s módou. Zoufalství by mohla snad vyléčit nákupem něčeho pěkného na sebe.

„Ahoj, krásko.“

Hanna se otočila v domnění, že ji oslovil kolemjdoucí spolužák. Jenomže nikoho neviděla. Jen Santa Claus tu seděl u nafukovacího perníkového domečku a společnost mu dělala tlupa znuděných skřítků ve špičatých botách a kloboucích. Santa na trůně měl čepici nakřivo.

„Hezky se směješ, kočko,“ ozval se tentýž hlas. K Hanně promlouval Santa. Zamával na ni rukavicí. „Chceš si mi jít sednout na klín?“

„Ech!“ zalkala Hanna šepem a utíkala pryč. Jeho nadšené *hou hou* poslouchala celou cestu po jezdicích schodech.

Otter zářil v celé nákupní pasáži nejvýrazněji, jako maják. Hanna vešla tempem sladěným s rytmem hudby. Sáhla po hedvábné šále, kterou si přitiskla ke tváři. Vdechla omamnou vůni kožených kabelek Kooba a bříšky prstů pohladila džínové legíny a šifonové šaty Marc Jacobs s mašlí v pase. Srdeční tep se jí zklidnil. Doslova cítila, jak z ní všechno napětí rázem padá.

„Můžu vám s něčím poradit?“ nabídla se medovým hláskem drobná plavovlasá prodavačka v sukni s vysokým pasem a puntíkaté hedvábné blůze, kterou si Hanna zrovna prohlížela na ramínku. „Hledáte něco konkrétního?“

„Určitě bych potřebovala nové džíny.“ Hanna poklepala na vystavené zboží značky J Brand. „A možná i tyhle šaty. A támhleto.“ Namířila prstem na kašmírový zavinovací svetr značky Alice + Olivia.

„Ano, to jsou nádherné kousky,“ vydechla prodavačka. „Máte skvělý vkus. Měla byste zájem, že bych vám do kabinky připravila pár nápadů, než se tady rozhlédnete?“

„Jistě,“ přikývla Hanna.

„Výborně.“ Prodavačka si Hannu prohlédla od hlavy k patě, pak kývla. „Nechte to na mně. A říkejte mi Lauren.“

„Hanna.“ S úsměvem se zaradovala nad začátkem pěkného přátelství. Lauren by mohla Hanně dávat nové zboží stranou, dřív

než se na něj slétnou spolužačky. Sasha z Otter v King James Mall to pro Hannu dělala taky.

Obkroužila obchod a vybrala si několik dalších svetříků a šatů. Lauren vybrala džíny a také jiné modely, o kterých byla přesvědčená, že by se Hanně mohly líbit, a připravila je do největší kabinky. Ve třech sousedních menších bylo obsazeno. Zřejmě nebyla žádná zákaznice tak důležitá jako Hanna.

Hanna za sebou zatáhla závěs a uhladila si před zrcadlem vlasy. Prohlédla si nádherné látky na ramínkách. Nejvyšší čas zruinovat kreditku. Úsměv na rtech jí zmrzl, jakmile zaregistrovala cedulku džínových legín, které jí Lauren připravila na čalouněné křesílko s kašmírovým vzorem.

Velikost 36.

S pokrčeným nosem prohlížela další kalhoty z Laurenina výběru. Zase šestatřicítka. Stejně tak všechny šaty. Na velikosti třicet šest není jistě nic špatného – většina holek je s ní spokojená –, jenže Hanna ji nenosila od osmé třídy, kdy se s Monou rozhodly pro velkou proměnu.

„Haló, Lauren?“ Vystrčila hlavu zpoza závěsu a Lauren se hned objevila u vchodu. Hanna se na ni omluvně usmála. „Obávám se, že došlo k nedorozumění. Já nosím dvaatřicítku.“

Lauren těžko skrývala rozpaky. „Já myslím, že byste skutečně měla zkusit tyhle. Těsné stříhy od J Brand bývají menší.“

Hanna zpozorněla. „Mám doma od J Brand troje. Vím přesně, jakou velikost potřebuju.“

Lauren semkla rty. Uplynula dlouhá chvíle a ze sousední kabinky se ozvalo uchechtnutí. „Dobře,“ Lauren konečně pokrčila rameny. „Jdu se podívat, jestli máme na skladě třicet dvojku a čtyřku.“

Lauren odběhla a Hanna zatáhla závěs. Byla by přísahala, že zaslechla další zachichotání. Skutečně si Lauren dovolila vysmívat se jí za zády? Zákaznice ve zbylých kabinkách ani nedutaly, jako by snad poslouchaly, co bude dál – a odsuzovaly Hannu.

Lauren byla s menšími kalhotami zpátky v okamžiku. Hanna jí je vytrhla z rukou a zavřela se v kabině. Jak se ta nána pitomá opovažuje se jí smát! Změřila si Hannu pohledem a usoudila, že

obléká šestatřicítku? Copak by to prodavačky neměly mít v oku? Snad je zaměstnavatel nějak školí, ne? Ve druhém Otter s ní tak nevhodně nikdo nejednal. Jakmile odtud vypadne, okamžitě volá na zákaznickou linku firmy a podává stížnost.

Džíny velikosti třicet dva jí pohladily kotníky. Přes lýtky šly snadno, ale když je chtěla vytáhnout nad kolena, bavlna nepovolila. Hanna se zadívala na svůj odraz. Zřejmě je to špatně ušité.

Sundala nohavice a sáhla pro ty o číslo větší. Přetáhla je přes zadek, ale pochopila hned, že zapnout nepůjdou. Co to s těmi stříhy sakra je?

Ze zoufalství se rozhodla zkusit i ty proklaté šestatřicítky. Zapla je a prohlédla si samu sebe v zrcadle. Stehna nafouklá jak míče. V pase přetékal docela nepatrný faldík. Švy napnuté, jako by měly každou chvíli prasknout. Hanně se rozbušilo srdce. Je možné, že jsou špatně střižené všechny?

Snad nepřibrala?

Hanna si vzpomněla na sušenky, kterými se ládovala na vánočním večírku. A na zbytky pohoštění, co vyluxovala včera večer v pokojíku u televize, schovaná před tátou, Isabel a Kate. Je pravda, že se taky párkrát prošla v kuchyni kolem stolu s otevřenou krabicí fondánových bonbonů.

Hanně naskakovala vyrážka. Stála na samém okraji propasti. Ještě krůček a je z ní zpátky tlustá ošklivá šmudla, s jakou se v šesté třídě skamarádila Alison. Ještě jednou posuzovala svoje proporce a na okamžik proti sobě viděla obraz hnědovlasé Hanny s pupínky na čele a copánky staženými do růžových gumiček. Viděla samu sebe jako malou – jako dívku, do jejíž kůže se už nikdy nechtěla vrátit. To si přísahala.

„Ne,“ Hanna zděšeně zachrchlala, zakryla si oči a upadla do křesílka.

„Hanno?“ pod závěsem bylo rozeznat Laureniny vysoké podpatky. „Je všechno v pořádku?“

Hanna ze sebe vysoukala *ano*, ale zdaleka, zdaleka se necítila dobře. Zmocnil se jí pocit, že se jí celý život vymyká z rukou. A s tím je potřeba něco udělat – rychle.

5

DOLE POD OLYMPEM

Druhý den brzy ráno už Hanna stála na ellipticalu v kardiozóně přepychového fitcentra Body Tonic, kam chodívala pravidelně od osmé třídy. Každý stroj měl zabudovanou televizi s milionem stanic, u recepce byl k dispozici ovocný bar a relaxační zóna. V šatnách si mohli návštěvníci odpočinout v eukalyptové parní lázni nebo ve vířivce a pak se umýt kosmetikou Kiehl's, která byla k dispozici v každé sprše. Na okolních strojích se dělali sportovně založení dospělí i náhodně přichozí studenti z okolních soukromých škol. Jedni se potili na rotopedech, druzí na běžících pásech, jiní se pohupovali na gymnastických míčích, jako by snad dělali bůhví co. V zadní tělocvičně probíhala hodina jógy a právě teď přišla řada na pozici půlměsíce, takže všichni přítomní propínali svá útlá těla jako luky a zvednuté nohy se jim třásly.

Hanna měla pot v očích a ruce i nohy ji pálily, když se na obrazovce rozběhly zprávy – Ian Thomas přes mříže vzkazuje, že je nevinný. Přece kvůli tomu nepřestane cvičit, na velikost třicet šest už ji nikdo víckrát odhadovat nesmí, natož aby se jí ostatní posmívali.

Hanně zazvonil mobil. Horlivě po něm chňapla. Co když volá Lucas? Nebo píše zprávu či vzkaz na facebook? Ani jedno. Jen Aria se ptá, zda si může vypůjčit poznámky z angličtiny.

V Hanně se všechno stáhlo. Sama sobě tím byla protivná, ale po Lucasovi se jí stýskalo – zatímco jemu se, jak se zdá, nestýská ani za mák. Vrátila telefon zpátky do plastového držáku určeného pro odkládání láhví s vodou a zvýšila si odpor na stroji o dalších pár

stupňů. Nebude si s tím teď lámat hlavu. Shodí pár kil, zase bude nádherná a Lucas, až se vrátí domů, z ní nespustí oči.

Jenže, pomyslela si, co když o ni Lucas už nebude mít zájem? Co když našel zalíbení v té mrše princezně Kukačce?

„Ty se toho vážně nebojíš, co?“

Hanna nadskočila a podívala se z výšky stroje vedle sebe, kde stál urostlý kluk v přiléhavém tričku Body Tonic, dlouhých prodyšných bermudách a šedých teniskách New Balance. Tak modré oči snad v životě neviděla. Tmavé vlasy měl ostříhané na velmi krátkého ježka a opálený byl jako po dovolené. Byl to svalovec, ale vůbec nepůsobil jako kulturista. Hanna ihned věděla, o koho jde – když sem chodívaly s Monou, přezdívaly mu Apollon. Proč asi? V jednom kuse procházel mezi stroji, usmíval se na holky a sem tam si zvedl nějakou činku nebo udělal pár sklapovaček. Především ovšem trénoval všechny dámy, které sem chodily z bohaté čtvrti Main Line. Trapas nastal, když ho s Monou jednou zahlédly na parkovišti. Seděl tam v autě a prožíval melodii Stairway to Heaven. Do volantů tenkrát bubnoval, jako by měl před sebou bicí. Apollon býval očividně taky ošklivé káčátko, než ze sebe vybudoval krásnou labuť. Stejně jako Hanna s Monou.

Hanna se rozhlédla, jestli náhodou Apollon nehovoří s někým jiným. Na ellipticalu však byla v celé řadě jediná. „Promiň, cos říkal?“ zareagovala ve snaze působit vlažně. Proč jen si nevzala ručník, mohla by si teď alespoň osušit pot z tváře.

Apollon se usmál a ukázal na displej Hannina trenažéru. „Jedeš na tom už osmdesát minut. Bereš to vážně.“

„Aha.“ Hanna dupala dál. „Chci se dostat zpátky do formy. Za poslední dny jsem si užívala až příliš vánočních radovánek.“ Nejistě se zasmála. Zasloužila by facku, takhle upozorňovat na zadek vycpaný čokoládovými sušenkami.

„Vánoce bývají těžká zkouška.“ Apollon nastoupil na sousední stroj. „Ode dneška startuju fitness balíček navržený právě tak, aby zákazníci přestáli svátky bez újmy. Kromě cvičení se budu věnovat i výživě a psychické pohodě.“

„To zní senzačně,“ odvětila Hanna. Kirsten Cullenová, jedna

holka z Rosewood Day, odjela na podobnou akci na ostrov Svatého Bartoloměje o prázdninách po deváté třídě. Vrátila se o pět kilo lehčí a s pleť jako miminko. „Kam se jede?“

„Nikam.“ Apollon se nesměle pousmál. „Místo konání je přímo tady, ale v duchu tě přenesu docela jinam – až skončíme, uvidíš, že se budeš cítit skvěle. Tak co říkáš, zkusíš to? Můžu tě zapsat?“

Zpocená Hanna se na sebe podívala v zrcadle. „Já ti nevím.“ Skupinová cvičení ji nikdy moc nebavila.

Apollon se zatvářil jako štěně. „Určitě? Opravdu jsem přesvědčený, že by se ti to mohlo líbit, Hanno. Jsi Hanna, víd?“

Hanně spadla čelist. „Odkud znáš moje jméno?“

„Už jsem tě tady párkrát viděl.“ Následoval úsměv i s dolíčky, kterému Hanna nemohla dlouho odolávat. „Udělalo by mi hroznou radost, kdybys byla v mé skupině zrovna ty.“

Hanně se stáhl žaludek. On ji snad normálně balí?! Najednou se jí zachtělo seskočit ze stroje a běžet zavolat Moně a pochlubit se, že ji Apollon z Body Tonic přemlouvá, aby k němu šla cvičit – zase si všechno uvědomila pozdě. Mona byla *A*, a je přece po smrti. Hanně bylo, jako by ji uhodili medicinbalem do prsou.

„Kila z tebe spadnou jako podzimní listí,“ sliboval Apollon. „Dostanu tě do životní formy. Jen, prosím, kývni, že to zkusíš.“

Když se tak krásně snaží, jak by mohla odmítnout? Jeho jiskřivé modré oči taky nejsou k zahození. „No tak dobře, přesvědčils mě,“ řekla konečně a přestala šlapat. „Počítej se mnou.“

„Senzace.“ Apollon se znovu zazubil. Z jeho blízkosti Hanně naskakovala husí kůže. Všiml si jí. Dokonce ji znal jménem. Všechny starosti o Lucase a Brooke Kukačku zmizely jako pára nad hrncem. Když může flirtovat Lucas, může Hanna taky.

„Jsem Vince,“ dodal. „Začínáme dneska v pět a setkáme se vždycky každé ráno a večer až do konce roku. Jsem vážně moc rád, že do toho jdeš, Hanno.“

„Jsem opravdu zvědavá,“ odpověděla Hanna a zadívala se Apollonovi-Vinceovi hluboce do očí. Myslela to skutečně vážně.

6

SHODIT, NEBO SHODIT SE?

Stejný den odpoledne seděla Hanna na schodech před fitkem Body Tonic s mobilem sevřeným mezi ramenem a uchem. „Nezlob se, tati. Přece jsem ti říkala, že na dnešek už mám plány.“

„Připravíš se ovšem o Santovu vesničku v Longwoodské zahradě.“ Hlas pana Marina zněl opravdu rozmrzele. „Bude to ohromná legrace.“

Hanna měla co dělat, aby se nezačala smát. V sedmičce se s Alison a celou partou do Longwoodské zahrady jednou vypravily. A byl to zážitek – rozlehlá nudná zahrada, kde bylo horko, všude davy lidí a vůbec to nestálo za nic. Odešly odtamtud dost rychle a nakonec se sesedly na parkovišti a zapovídaly se. Řešily tenkrát, se kterým klukem z Rosewood Day by se nejraději líbaly a kterou celebritu by si pozvaly na vysněnou narozeninovou oslavu.

„Prosím tě, nezlob se na mě,“ opakovala Hanna. „Naplánovala jsem si to ještě dřív, než jste přišli s těmi svými dvanácti vánočními dny.“

Pan Marin si povzdechl. „Nemá to náhodou něco společného s tím, že se ve společnosti Isabel a Kate necítíš dobře? Kate by tě moc ráda poznala víc, ale prý se jí straniš. Zmínila se mi, že jsi s ní tehdy, jak jsme se stěhovali, nechtěla jít nakupovat.“

Hanna jen otevřela pusku. A zase ji zavřela. Ta Kate má fakt nervy ze železa. „S nimi to vážně nemá nic společného,“ zalhala.

Když zavěsila, odložila si telefon do klína. Kéž by tak zazvonil ještě jednou a ze sluchátka ji oslovil Lucas. Jenže nic. Na nedaleké silnici se míjela auta jedoucí tam a zpátky. Hanna na ně koukala,

ale nevnímala je. Začalo sněžit a chodník se krásně třpytil. Hanna zleva zaslechla štrachání a napřímila se. Jako by se kdosi schovával za rohem.

Hanna se oklepala – teď už ji přece nikdo nepronásleduje – a vyskočila na nohy. Zamířila do tělocvičny. V žaludku ji lechtalo hejno motýlků. Předtím ke skupinovým cvičením neměla důvěru, ale najednou se vysloveně těšila. Jistě se setká se samými krásnými lidmi, mladými obyvatelkami Main Line – třeba si mezi nimi najde i kamarádku nebo dvě. Vince se zmiňoval, že budou cvičit, naučí se správně jíst a najdou duševní rovnováhu; možná to znamená, že na konci každého cvičení přijde masáž. Od Vince, pochopitelně. Navíc čistě profesionální, takže by Lucas vůbec nemusel žárlit.

Cedule s nápisem VÁNOČNÍ FITNESS BALÍČEK visel na dveřích do obvyklých cvičeben. Hanna předpokládala, že se budou scházet v jiných prostorách, kam se nedostane hned tak někdo. Ale nevadí. Zhluboka se nadechla a vstoupila dovnitř se zářivým úsměvem na tváři. Očekávala hezké lidi, kteří se na ni zvědavě otočí a přijmou ji mezi sebe s otevřenou náručí. Představovala si zkrátka, že ji čeká něco jako skupinová terapie, jen mnohem příjemnější.

Jasná světla zářivek Hanně svítila na docela jinou scenerii. Na podlaze posedávalo deset lidí na podložkách. Měli před sebou míče, gumy, balanční desky, pěnové podkládací kvádry. Do jednoho se po Hanně otočili, jen co je pravda, ale nadšeného přivítání se jí nedostávalo od nikoho z nich. Ne že by stála o kontakt s takovými individui. Méně si s jejími vysněnými krásnými sportovci nemohli být podobni.

Byla tu dáma s trojitou bradou. Muž s pupkem tak velkým, až mu přetékal z kalhot. Zanedbané matky z předměstí a přihlouplí otcové odtamtěž. Studentky, které si Hanna uměla živě představit v dramatickém kroužku nebo v kapele. Takové, co obědovou pauzu tráví ve výtvarném ateliéru a je jim úplně fuk, jak vypadají. Jedna z dívek měla snad největší poprsí, jaké kdy Hanna v životě viděla. Mohla být s Hannou stejně stará a figuru měla vykrojenou

jako panička z padesátých let – prsa, široké boky, zadek, jenž vypadala jako punkerka. Nosila dlouhé černé vlasy, oči orámované černou linkou a na rameni vytetovanou ozdobnou dýku. Na cvičení přišla dokonce nalíčená rudou rtěnkou. Hanně se takový styl moc nezamlouval, ale k téhle holce to sedělo. Nahlas by to ovšem nepřipustila.

Tohle fakt není žádný načančaný fitness balíček. Spíš levná kopie nějaké hubnoucí reality show. Hanna v prostorách fitcentra Body Tonic žádného z přítomných v životě nepotkala – snad se provozovatelé snažili takové návštěvníky schovávat, aby neděsili stále klienty. Do jednoho měli všichni navlečená obrovská červená trička. Na prsou se jim skvěl bílý nápis POHNI ZADKEM! a na zádech VÁNOČNÍ FITNESS BOOT CAMP!

„Hanno!“ Vince se vyloupil ze zvukařského koutku v rohu místnosti s úsměvem od ucha k uchu. I on měl na sobě červené tričko POHNI ZADKEM! – jen mnohem přiléhavější. „Jsem rád, že jsi tady! Chytej, tohle je pro tebe!“

Hodil jí tričko, ale Hanna se ani trochu nesnažila je chytit. Přistálo jí na hrudníku a spadlo k nohám. Za zády v tu chvíli zaslechla tiché, vysoko posazené zasmání. Ztuhla. Za rohem mizela světlovlasá postava. Snad tady Hannu nikdo neviděl? Snad si nikdo nemyslí, že by se dala umluvit k aktivitě, jako je... *table*?

„Pojďme se pro začátek ostatním představit. Zajímalo by mě, co sem koho z vás přivedlo,“ spustil Vince a namířil prst na barokně tvarovanou dívku.

Vypjala prsa a spustila. „Jsem Dinah Morrisseyová. O snížení váhy mi ani nejde, ale chtěla bych si splnit předsevzetí, že budu žít příští rok zdravěji.“ Mrkala na Vince jako panenka a on se nadšeně usmíval.

„Moc mě těší, Dinah. Hanno, můžu tě poprosit, aby ses ujala slova?“ oslovil ji Vince.

Hanna mlčela jako zařezaná. Znovu pohledem přepočítala chudáky rozmístěné po podlaze a nezmohla se na víc než tiché zasténání. Pak, jak nejrychleji mohla, se otočila a utekla směrem k hlavní tělocvičně, kde jsou lidé krásní a zpevnění a normální.

„Hanno,“ Vince za ní volal, když se proplétala mezi závažími a běžícími pásy. V hale mezi cvičebnou jógy a makrobiotickým barem jí zastoupil cestu. „Co se stalo?“

Hanna nejistě pokrčila rameny. Všimla si, že za ní Vince vyběhl i s tím červeným tričkem POHNI ZADKEM!, které si prve odmítla vzít. „Nevím, jestli je to pro mě vhodné cvičení.“

„Balíček? Proč?“

Copak bere drogy? Zaprvé to není žádný fitness balíček, ale prachobyčejný boot camp. A zadruhé, jak si Vince může myslet, že by Hanna patřila mezi tyhle typy? Copak ji dneska ráno pozoroval na ellipticalu a usoudil, že je tuctová nanicovatá holka, co potřebuje zhubnout? Holka, které se posmívají prodavačky, otec se jí zříká a nejlepší přátelé ji zatracují?

„Protože je to cvičení pro tlustochy!“ Hanna vyhrkla bez rozmyšlení.

Vince o pár kroků couvl a jeho ústa udělala zaskočené O. „Teď si děláš srandu, vid?“

Zrychlená technoverze písničky od Rihanny rozduněla prostory kolem nich. Když se Hanna neměla k odpovědi, Vince zavrtěl hlavou. „Ostatní nejsou tlustoš. Uznávám, že se někteří z nich pohybují nad rozmezím ideální váhy, ale copak není super, že se s tím rozhodli něco udělat? Já mám úžasnou radost, že jim můžu skutečně pomoci.“

Jasně, jsi svalnatá verze Matky Terezy, Hanně se chtělo dštít jed. „Fajn, ale já si to nechám ujít.“

„Necháš si ujít hodinu cvičení, při kterém by sis mohla dát pořádně do těla? A proč? Jen proto, že ne všichni kolem vypadají, jako by vystoupili z *Vogue*?“

Hovořil nesnesitelně hlasitě. Hanna se kolem sebe opatrně rozhlédla. Průhledná dívka na recepci právě skenovala karty dvěma nově příchozím klientům. Mašinka pokaždé tiše, leč nepřeslechnutelně pípla. Na běžícím pásu sprintoval jeden vysokoškolák, světlé vlasy mu poskakovaly na hlavě. Co kdyby je někdo poslouchal? Někdo z Rosewood Day? Jestli se tohle někde rozmázne, shodí se Hanna před celou školou – a hned z několika důvodů najednou.

Vince se na Hannu podíval, jako by mu bylo všechno jasné. „Asi tuším, kde je zakopaný pes. Ty to v sobě prostě nemáš. Nepojmenoval jsem to boot camp, protože to by bylo příliš snadné. Bohužel, ty to v hlavě nemáš srovnané natolik, abys tak náročným programem dokázala projít.“

Hanna si rozhořčeně odfrkla. „Tohle nemá s mou hlavou co dělat.“

„Ne, to nemá smysl. Zapomeň na to.“ Vince mávl rukou. „Měl jsem si toho všimnout dřív. Každý jsme z jiného těsta a ne všichni jsou pro takové cvičení stvořeni – musíš se sebou opravdu *chtít* něco dělat a jít si za tím. Netrap se kvůli tomu, Hanno. Myslel jsem si, že jsi silnější – ale svět se nezboří.“

„Jsem silná jako skála,“ odpověděla Hanna tak hlasitě, že zvedla hlavu i dívka v tričku s emblémem školy v Hollisu, co se válela na žíněnce. „Jsem mnohem silnější než všichni ti... *lidé* ve skupině.“

Vince vystrčil bradu. „Dobře, jak myslíš. Tak mi dokaž, že to myslíš vážně.“

Mluvil ostře jako břitva a podle tónu to myslel vážně, ale oči neovládal tak dobře jako hlas. Jeho pohled byl měkký, skoro toužebný. Hanna nabyla dojmu, že se mu možná líbí. Pouhá domněnka, že by se mohla někomu líbit, dokázala z její duše zcela vytlačit smutek z toho, jak Lucas strká hlavu do písku. Pokud odtud teď odejde, pošle celý program k šípku a odsoudí všechny obtloustlé účastníky, Vince s ní nejspíš nadosmrtně nepromluví. Hanna se nechce smířit s tím, že ji Vince bude brát jako *sraba* – v žádném případě si o ní už nikdy nikdo nesmí myslet, že je chudinka.

„Dobře,“ zavrčela. „Tak já tomu dám ještě jednu šanci. Mám ovšem podmínku. Rozhodně si na sebe nenatáhnu tuhle šaškárnu.“ Ukázala na tričko, které pro ni Vince držel v ruce.

Vince pokrčil rameny a poplácal Hannu po rameni. „To беру.“

7

MAZL-TOV!

O dvě hodiny později nastoupila Hanna do auta. Sotva chodila. V jednom měl Vince rozhodně pravdu: boot camp je všechno, jen ne relaxační odpočinkové rozmazlování. V životě neudělala tolik dřepů, kopů, poskoků a kliků, a také se v životě tak nezpotila. Vince se postaral o skutečně nabitý program. Během všech těch aktivit se Hanna sotva stačila rozhlížet kolem po ostatních. Co si všimla, bylo, že jeden účastník zkolaboval a několik dalších nešťastně fňukalo při šlapání na rotopedu. Jedinou výjimkou byla Dinah. Ta Vinceovi strkala prsa prakticky až pod nos a při každém cviku se ujišťovala o správném postoji. Když dělala dřepy, tiskl jí Vince dokonce dlaň na bederní páteř – div jí nesahal na zadek –, jen aby zapojovala svalové skupiny, jak má. Její bezostyšné svádění Hanně připomínalo Brooke, a tak ji kvůli Lucasovi nakonec stejně rozbolelo břicho.

Najela na nájezd před domem a netoužila po ničem jiném než schoulit se v posteli pod peřinu a pustit si televizi. Překvapilo ji, že tu stálo tátovo auto – měli by přece být v Longwoodských zahradách. Vánoční dekorace ze zahrádky byly sklizené. Otevřela vchodové dveře a do nosu ji nepraštila vůně jehličí a skořice. Vůně, kterou nasávala, připomínala spíš... bramborovou omeletu?

„Hanno!“ Z kuchyně vyšel pan Marin. „Tady tě máme! Pojd', jen pojd' dál! Připravili jsme pro tebe překvapení!“

Protáhl Hannu obývánkem, ale i v té rychlosti si stačila všimnout několika zásadních změn: paní Santová nemávala ručičkou ze stolku u stěny, stromek nesvítil a nad krbem nevisely punčochy – bývaly tam tři nadepsané pro Isabel, Kate a tátu a pak do počtu

jedna anonymní, zřejmě pro Hannu. Na sedmiramenném svícnu po babi Marinové plály tři svíčky.

„Co se děje?“ Hanna pojala podezření.

Pan Marin Hannu nasměroval do jídelny, kde se stůl prohýbal pod nejrůznějšími pokrmy. Kate s Isabel seděly na židlích s vysokými opěradly a usmívaly se. „Překvapení!“ vykřikl pan Marin. „Veselou Hannuku!“

Hanna v němém úžasu hleděla na talíře s jídlem – samé tradiční chody, které babička připravovala na chanuku. Bramborové placky latke, marmeládové koblihy sufganiyah, rýžový dort kugel, čokoládové dukátky a pořádný kus hovězího hruď. Opodál ležely dreidely, dřevěné kostky typické pro svátek chanuka. S nimi si, podobně jako s káčou, vydržela Hanna se sestřenkami a bratranci hrát dlouhé hodiny. Vždycky se jim hra zvrhla tak, že si začali dávat úkoly. Třeba když padne velbloud, musí nejmladší Tamar mámě z peněženky vytáhnout dolar... a tak podobně. V oknech kuchyně byly Davidovy hvězdy vystřižené z modrého celofánu a všude hořely svíčky. Každého čekal na talíři malý dárek zabalený ve stříbrném papíru.

„Já myslela, že jedete na výlet do Santovy vesnice,“ vysoukala ze sebe Hanna.

„To můžeme kdykoli jindy,“ odpověděl pan Marin. „Napadlo mě, jestli ze všech těch vánočních plánů nejsi nešťastná, a tak jsme se domluvili, že bychom dneska večer mohly oslavit chanuku – anebo Hannuku!“ Poukázal na jídlo na stole. „Kate s Isabel celý večer pekly, ale některé dobroty jsme koupili ve Ferra's Cheesesteaks.“

„Tvůj tatínek nám prozradil, že znáš celý příběh chanuky, Hanno,“ Isabel mluvila velmi přívětivě. „Hrozně ráda bych si to poslechla.“

„Je to všechno nádherné,“ Hanně srdce tlouklo jako zvon. Tohle je nepochybně to nejkrásnější překvapení, jaké pro ni táta po dlouhé době připravil.

Táta rozdal talíře a všichni se pustili do latkes a hovězího hruď utopeného ve spoustě šťávy. Hanna si nabrala jen skromnou porci. Po cvičení byla plná odhodlání. Víno si dali všichni, dokonce i Hanna s Kate. Pak si rozbalili dárečky. Hanna i Kate dostaly

poukázky do relaxačního centra Fermata. Na Isabel v balíčku čekal nový přívěsek v podobě maličkého vánočního stromečku. Isabel totiž nosí stříbrný náramek Pandora, na který si navěšuje nejrůznější cinglárka. Sám sobě pan Marin přichystal švýcarský kapesní nožík. Ihned vytasil nůžtičky a odstríhl z té Isabeliny cetky cedulku.

Pan Marin se hned pustil do vyprávění historek o babi Marinové, která dělala nejlepší bramborové placky na světě. „Chodívali jsme k ní o chanuce každý večer,“ rozpovídal se. „Měla pro Hannu vždycky spoustu dárků.“

„To je roztomilé,“ rozplývala se překvapená Isabel. Možná jí nešlo do hlavy, jak by mohl někdo Hannu zahrnovat dárky.

„Mívala šedého afrického papouška jménem Morty,“ pokračoval pan Marin a trhal si latke. „Ten pták uměl snad všechna spřátá slova.“

„Byl fakt neuvěřitelný!“ hihňala se Hanna. „Měla jsem se od něj co učit!“

„Co miloval, to byly pořady o životě slavných – jak se to jmenovalo?“ Pan Marin se začervenal.

„*E! News*,“ radila mu Hanna. „Miloval Giulianu Rancicovou. Pamatuješ na ni? Vždycky když se objevila na obrazovce, Morty skřehotal: *To je pěkná kurrrrrva!*“

„Kdo je Giuliana Rancicová?“ zajímala se Isabel. Najednou hrozně rychle mrkala.

Hannin táta se chechtal tak srdečně, že nedokázal odpovědět. Hanna se řehotala taky. Vůbec se na Isabelin dotaz nepokoušela reagovat. Líbilo se jí, že mají s tátou konečně něco, čemu kromě nich dvou nikdo nerozumí. Takový malý odkaz na život před příchodem Isabel a Kate.

Pokračovali ve večeri a vzpomínali na Hanninu babičku. Byla posedlá prodáváním pozemků, zvířecími postavičkami a Bobem Barkerem, moderátorem soutěžního pořadu *The Prince is Right*. Hanna s tátou si povídali a chechtali se i po jídle. A vůbec se nesnažili vysvětlovat pointy. Isabel se zvedla od stolu, aby sebrala nádobí, ale pan Marin ji zarazil. „Sedni si, já to udělám.“

„Já ti pomůžu,“ hlásila se rychle Kate.

Hanně tuhla čelist. „Ne, já ti s tím pomůžu, tati.“ Netoužila přihlížet další Katině bitvě o tátovu náklonnost.

Pan Marin se zazubil. „Poslyšte, vy dvě. Když jste do toho tak hrr, tak mě vlastně nepotřebujete!“ Podal Hanně vyskládané talíře. „Co kdybys ty myla a Kate utírala?“

Hanna se zadívala na studenou placku na talíři a přemýšlela, jestli se teď táta zase snaží dát ji s Kate dohromady.

Když Hanna nesla nádobí od stolu, Kate už napouštěla dřez vodou se saponátem. „Tak co, líbila se ti tvoje malá oslava?“ zeptala se Kate ledovým tónem, když Hanně podávala utěrku.

„Skutečně se to povedlo,“ odvětila Hanna úplně stejně chladně.

„S mámou jsme strávily u trouby několik hodin.“ Kate si hřbetem ruky otřela čelo, aby naznačila, jaká to byla dřina. „Taky jsi nám mohla trochu pomoci. Kde jsi vůbec byla celé odpoledne?“

Hanna ponořila ruce do horké vody. „Jenom... tak různě. Byla jsem trochu nakupovat. A taky ve fitku. Neměla jsem tušení, že pro mě připravujete tenhle večer.“

Kate pozvedla obočí. „Čtyři hodiny? To sis tedy docela zanákovala. Anebo zacvičila?“

Věnovala Hanně neobvykle dlouhý pohled, ale Hanna se nedala a očima neuhnula. Rozhodla se, že udrží jazyk za zuby za každou cenu. S Kate si o prázdninovém boot campu nebude povídat ani omylem. Naopak, je potřeba vypátrat, do jakého vosího hnízda se podařilo mimoděk píchnout Hanně.

Kate se opřela o pracovní desku a přimhouřila oči. „Já myslím, že tady někdo nemluví celou pravdu.“

„Tak to se pleteš,“ zareagovala Hanna možná až příliš pohotově. „To spíš *ty* neříkáš tak docela všechno.“

Kate ztuhla. „Já...“ Odhodila utěrku na linku. „Ani já,“ řekla spěšně, pak se otočila a zamířila do haly.

Hanna poslouchala těžké kroky na schodech a hlasité prásknutí dveřmi od Katina pokoje. Fajn. Katin rázný odchod znamená, že s nádobím se bude Hanna muset poprat sama. Ale možná je to tak lepší. Udělá to s pocitem vítěze bitvy, ve které se ani nesnažila bojovat. A to je v případě Kate opravdový zázrak.

8

SMYSLNÉ PROTAŽENÍ DĚLÁ TĚLU DOBŘE

Následujícího rána před vyučováním stála Hanna opět v šatně fitcentra Body Tonic. Před velkým zrcadlem si narovnávala ramínka tílka Lululemon. Pak se otočila, aby si prohlédla svůj zadeček v černorůžových kraťáskách. S radostí si musela přiznat, že má krásné pevné nohy. Na tváře a nos si nanesla zvlhčující krém, rty vylepšila vrstvou lesku a upravila platinově blond hřívu do culíku. Nakonec si na zápěstí a za uši stríkla kapku parfému Aveda Chakra 4. Každý kluk v jejím okolí je z téhle vůně vedle. Lucas ji miloval – než objevil nudapláže s Kukačkou a na Hannu dočista zapomněl. Všechny jeho fotky, co v pokojíku měla, musela Hanna otočit, jen aby se nemusela do jeho šmolkově modrých kukadel dívat na každém kroku. Pokaždé se sama sebe totiž musela ptát, jestli se v tu chvíli Brooke kouká do jeho skutečných očí.

Hanna se na hodinu opravdu těšila. Když na ně Vince křičel, co mají dělat, nestíhala myslet na Lucase. Otevřela dveře do cvičebny a zaslechla vzdychání. „To je tak, tak příjemné,“ vrněl kdosi.

Hanna se zarazila. Co když se tu schovává nějaká dvojice, aby si užila ranní milování – fuj. Pak zahlédla dobře známé červené tričko. Jedna členka skupiny ležela na podlaze s nohama vztyčenýma ke stropu. Vince stál nad ní a tlakem na chodidla jí protažoval hýžděvé svaly.

„Je to tenhle úpon?“ ujišťoval se polohlasně a usmíval se na dívku.

„Ó, ano,“ odpovídala jako ve snách. „Je to nádherné.“

Hanně tuhla krev v žilách. To je Dinah Morrisseyová, co se nechává osahávat.

„Mám ti protáhnout i druhou nohu?“ nabídl se Vince.

„Určitě,“ švitořila Dinah hlubokým hlasem a zouvala si plátěnky Vans. *To si Dinah nemůže pořídít boty jako normální sportovec?* napadlo Hannu.

Proběhla tělocvičnou, jak ji jen nohy nesly nejrychleji. Na vzdálenost tisíců kilometrů se s Brooke válčit nedá, ale tahle kočička je na dosah ruky. Při volbě mezi Hannou a Dinah je snad Vinceův výběr předem jasný.

„Jé, Vinci?“ zacukrovala. „Chtěla jsem tě poprosit, jestli bys mě mohl protáhnout taky. Včerejší trénink mě opravdu vyřídil.“ Na prst si natáčela pramínek vlasů. „Nevadilo by ti to? Hrozně mě všechno bolí.“

Vince se postavil a z Dinah překoukl na Hannu. „No, jistě že bych mohl,“ kývl a okamžitě protahovanou nohu upustil. „Do začátku zbývá ještě pár minut, než přijdou ostatní.“

Dinah se posadila s rukama založenýma přes mohutná prsa. „A co já?“

„S tebou se protáhnu po hodině,“ slíbil Vince.

A máš to, pomyslela si Hanna vítězoslavně.

„Polož se,“ instruoval ji Vince a Hanna poslechla. Měla zvednout levou nohu, pokrčit v koleni a překřížit pravou. Vince se pak nad ní sklonil. Nejprve se jí dotýkal jen lehce, ale postupně přitlačil. „Jaké to je?“

„Úžasné,“ zašeptala Hanna. Dívala se mu přímo do oslnivě tyrkysových očí. Když byly s Monou tady ve fitku poprvé – to bylo v osmičce, když začínaly s přerodem v krasavice –, stála Mona za Vincem u baru a schválně upustila drobné na podlahu, jen aby přilákala jeho pozornost. Jak se na ni tehdy zadíval, zapomněla i své jméno. „Nezmohla jsem se ani na slovo,“ vyprávěla nadšeně. „Tak krásný je to kluk.“

Hanna zadoufala, že ji Mona odněkud z obláčku sleduje a puká závistí.

„Po včerejšku jsi dost rozbolavělá, co?“ konverzoval Vince.

„Mmmm, mmm,“ broukala Hanna. „Ale je to příjemná bolest. Víš, jak to myslím?“

„Mě taky všechno bolí,“ pípla opomenutá Dinah. Seděla v tu-reckém sedu vedle nich. Měla výstřih jako stvořený pro zastrkávání dolarových bankovek. „A měl bys na mě být pyšný, protože jsem si dala včera k večeři kuře se zeleninou, přesně podle jídelníčku.“

„To z tebe mám radost.“ Vince zpráva skutečně potěšila. *Ne-otravuj*, pomyslela si Hanna.

„Jak dlouho vlastně pracuješ tady ve fitku?“ Hanna položila otázku zřetelně a nahlas, aby odvedla pozornost zpátky na sebe.

Vince semkl prsty kolem jejího kolena. „Docela dlouho. Rozhodně dost na to, abych si tě všiml. Sledoval jsem tě na pásu a musím říct, že máš skvělou fyzickou.“ Ostýchavě se zasmál. „Promiň. Neber si to nijak špatně.“

„To ani nemůžu,“ ujistila ho Hanna obratem. „Jak ses dostal k práci trenéra? Je to tvoje vysněné povolání?“

„Víš, ano i ne,“ zamyslel se Vince. „Rád bych si otevřel vlastní relaxační centrum. Chtěl bych tam mít fitko s osobním trenérem a samozřejmě různé odpočinkové procedury.“

„To zní senzačně,“ vydechla Hanna. „Já relaxaci miluju.“

Dinah se zasmála. Sice přátelsky, ale Hanna v jejím tónu zaslechla sarkasmus. „Kdo by neměl rád relaxaci.“

Hanna by ji nejraději vystrkala ze dveří. Desetikilová tyč od činky, co stála opřená v rohu, se jí zdála jako ideální nástroj. Copak neví, jak je neslušné poslouchat cizí rozhovory?

Vince se nadechoval, že by ještě něco řekl, ale otevřely se dveře a místnost byla rázem plná lidí. Všichni měli tričko s nápisem POHNI ZADKEM! a Hanna jen doufala, že si ho přes noc stačili vyprat.

„Dobrá,“ Vince ukončil protahování, položil Hanninu nohu a vydal se do čela místnosti. Všichni se kolem něj seběhli. Hanna přes rameno zkontrolovala, že na chodbě nikdo nešmíruje. Vy-ba-vila si Kate, jak byla včera večer podezírává. Ale snad by ji sem nepronásledovala? Hanna opravdu netoužila po tom, aby se její upocená tvář v kolektivu místních tlustochů objevila na internetu.